

Chương 11

Delaney đặt điện thoại chệch ra khỏi giá đỡ. Nàng để kênh nó đến tận khi rời căn hộ vào buổi sáng kế tiếp để làm việc. Nàng hy vọng biết đâu một điều bất khả nào đó đã xảy ra và bà Vaughn không thể nhìn thấy bên trong tiệm. Có thể nàng đã gặp may.

Nhưng khi nàng mở khóa cửa trước tiệm, bà Wannetta Van Damme đang đợi và trong một vài giây mọi sự rõ ràng là vận may của Delaney đã hết mắt từ đời nào. “Có phải nó xảy ra tại đây không?” Wannetta hỏi khi tập tễnh đi vào. Âm thanh chiếc gậy màu bạc của bà lóc-cóc lóc-cóc vang khắp bên trong cửa tiệm.

Delaney hơi lo ngại khi nghe hỏi về một sự thật hiển nhiên, nhưng nàng lại tò mò muốn biết. “Cái gì xảy ra cơ?” nàng hỏi và cầm lấy áo choàng của bà già. Nàng treo nó lên cái giá trong khu vực tiếp tân chật hẹp.

Wannetta chỉ lên quày. “Có phải đây là chỗ bà Laverne đã thấy cô và thằng bé Allegrezza... cô biết mà?”

Một cơn ghen dâng lên trong cổ họng Delaney. “Cái gì?”

“Sờ soạng rờ rẫm,” bà già thì thầm.

Con ghen rơi xuống dạ dày và nàng cảm thấy lông mày mình trợn lên tận chân tóc. “Sờ soạng rờ rẫm?”

“Om sòm.”

“Om sòm?” Delaney chỉ lên quày. “Ngay chỗ này?”

“Đó là điều Laverne đã kể với mọi người tối qua ở chỗ chơi bingo đằng kia tại nhà thờ dòng Chúa Jesus Cứu Thế trên đường số Bảy.”

Delaney bước tới buông mình xuống ghế. Mặt nàng nóng bừng và tai nàng trở nên lùng bùng. Nàng đã biết là sẽ có tin đồn, nhưng nàng không biết nó tệ đến mức nào? “Bãi bingo? Chúa Jesus Cứu Thế?” Giọng nàng cao lên và rít lại. “Ôi, Chúa ơi!” Lẽ ra nàng nên biết. Bất kỳ thứ gì liên quan tới Nick đều trở nên tồi tệ và nàng ước gì có thể đổ hết lỗi cho anh. Nhưng nàng không thể. Anh không hề tự cởi áo sơ mi của mình. Nàng đã làm chuyện đó.

Wannetta tiến lại gần nàng, lóc-cóc lóc-cóc. “Đúng không?”

“Không!”

“Ồ.” Bà Wannetta tỏ ra thất vọng hệt như giọng của bà. “Câu trai Basque đó là một tên điển trai. Mặc dù nó nổi tiếng xấu xa, theo ý ta thì ta có thể thấy rằng khó mà cưỡng lại nó được.”

Delaney áp lòng bàn tay lên trán và thở sâu. “Anh ta là kẻ xấu xa. Xấu xa. Xấu xa. Xấu xa. Bà nên tránh xa hắn, Wannetta, nếu không bà sẽ có thể thức

dậy và thấy mình là đối tượng của những tin đồn kinh khủng.” Mẹ nàng sẽ giết nàng.

“Hầu hết các buổi sáng ta đều vui mừng vì có thể thức dậy. Ở tuổi ta, ta không nghĩ rằng ta sẽ thấy những tin đồn đó quá ghê rợn,” bà nói khi tiến tới đằng sau ghế. “Cô có thể ép tóc cho ta hôm nay không?”

“Cái gì? Bà muốn làm tóc à?”

“Dĩ nhiên. Ta không có vấn đề tới mức chỉ tới đây để nói chuyện.”

Delaney nhồm dậy và theo bà Van Damme tới chỗ bồn gội đầu. Nàng giúp bà ngồi vào ghế sau đó đặt cây gậy của bà sang bên cạnh. “Có bao nhiêu người ở chỗ chơi bài bingo?” nàng hỏi mà sợ nghe câu trả lời.

“Ồ, khoảng sáu mươi hay chừng đó.”

‘Sáu mươi.’ Vậy là sáu mươi người đó sẽ nói với sáu mươi người khác và nó sẽ lan rộng như một đám cháy. “Có lẽ tôi nên tự tử,” nàng lẩm bẩm. Cái chết của nàng có thể còn dễ chịu hơn với mẹ nàng.

“Thế cô có định dùng loại dầu gội đầu có mùi rất tuyệt kia không?”

“Có.” Delaney phủ khăn lên Wannetta, sau đó hạ thấp lưng bà về chỗ bồn gội. Nàng mở nước và kiểm tra bằng cổ tay. Nàng đã trốn cả ngày lẫn đêm trước trong căn hộ như là một con chuột chũi. Nàng thấy cảm xúc rã rời và thâm tím bởi những chuyện xảy ra cùng Nick. Và cũng hết sức ngượng ngùng vì sự buông thả của chính mình.

Nàng làm ướt tóc bà Wannetta và gội với dầu Paul Mitchell. Khi gội lại với dầu xả xong, nàng giúp bà tới ghế làm đầu. “Như lần trước nhé?” nàng hỏi.

“Phải. Ta rất thích như thế.”

“Tôi nhớ rồi.” Khi Delaney chải những cuộn tóc rối, những lời sau cùng của Nick vẫn vang vọng trong đầu nàng. Chúng đã vang trong đầu nàng từ khi anh nói chúng. ‘Chỉ để xem liệu tôi có thể không?’ Anh đã hôn nàng và sờ soạng ngực nàng, chỉ để xem anh ta làm được không. Anh khiến ngực nàng ngứa ran và đùi của nàng bốc lửa chỉ để xem anh ta có thể không. Và nàng đã để anh làm. Cũng như đã để anh làm hồi mười năm trước.

Còn nàng thì sao? Nàng có nhược điểm nào cho phép Nick vượt qua sự chống đỡ của mình? Trong suốt quãng thời gian dài nàng đã suy ngẫm câu hỏi đó, nàng đã kết luận rằng ngoài nỗi cô đơn chỉ còn một lý giải duy nhất. Đồng hồ sinh học của nàng đã điếm. Nó phải như vậy. Nàng không thể nghe nó báo hiệu, nhưng nàng đã hai mươi chín tuổi, chưa có gia đình, và không có triển vọng nào trong tương lai gần. Có thể cơ thể nàng là một quả bom hoóc môn hẹn giờ mà nàng không biết điều đó.

“Leroy thích thú khi ta mặc đồ lót lụa,” bà Wannetta nói, ngắt dòng suy tư lặng lẽ của Delaney về những hoóc môn đến kỳ. “Ông ấy ghét loại băng cotton.”

Delaney xỏ đôi găng tay nhựa. Nàng không muốn tưởng tượng ra Wannetta đang mặc đồ lót bằng lụa.

“Cô nên mua một ít nội y bằng lụa.”

“Ý bà là loại cạp cao quá rồn đó à?” “Loại trông giống như là vải bọc ghế xe hơi ấy ư?”

“Phải.”

“Tại sao?”

“Bởi vì đàn ông thích chúng. Đàn ông thích phụ nữ ăn mặc đẹp. Nếu cô tự mua cho mình một ít đồ lót lụa, cô có thể kiếm cho mình được một tấm chồng đấy.”

“Thôi, cảm ơn bà,” nàng nói khi với lấy hộp thuốc tạo nếp tóc và cắt phần nút. Ngay cả khi nàng có hứng thú trong việc tìm một tấm chồng ở Truly, mà điều này dĩ nhiên thật lố bịch, nàng cũng chỉ còn lưu lại thị trấn này sau tháng Sáu. “Tôi không muốn lấy chồng.” Nàng nghĩ về Nick và tất cả những vấn đề anh gây ra kể từ khi nàng quay về. “Và nói thật với bà,” nàng thêm vào, “tôi không nghĩ đàn ông lại đáng với những phiền toái mà họ gây ra. Họ đã được đánh giá quá cao.”

Bà Wannetta im lặng khi Delaney bôi thuốc lên một bên đầu, và chỉ khi Delaney lo rằng bà khách hàng của mình đã ngủ quên với đôi mắt mở to, hay tệ hơn, chết đi, thì bà Wannetta mở miệng và hỏi với giọng bình thản, “Cô có phải là dân đồng tính nữ không? Cô có thể nói với ta. Ta sẽ không nói với ai cả đâu.”

Và mặt trắng được làm từ pho mát xanh, Delaney nghĩ. Giá mà nàng ‘là’ dân đồng tính nữ, nàng sẽ không phải thấy mình đã hôn Nick và bàn tay xé toang áo sơ mi của anh. Nàng sẽ không thấy mình bị cuốn hút bởi bộ ngực đầy lông của anh ta. Nàng gập ánh mắt của Wannetta trong gương và nghĩ về việc đồng ý với bà. Một tin đồn như vậy có thể vô hiệu hóa những tin đồn về bản thân nàng và Nick. Nhưng mẹ nàng sẽ càng thấy tồi tệ hơn. “Không,” cuối cùng nàng thở dài. “Nhưng có thể điều đó còn làm cuộc sống của tôi nhẹ nhõm hơn.”

Những lọn tóc gọn sóng của bà Van Damme khiến Delaney mất gần một tiếng đồng hồ. Khi nàng xong việc, nàng quan sát bà già viết séc, sau đó nàng giúp bà mặc áo khoác.

“Cám ơn vì đã đến,” nàng nói khi dẫn bà bước ra cửa.

“Đồ lót lụa nhé,” bà Wannetta nhắc nàng và chậm chậm bước xuống đường.

Mười phút sau khi bà Van Damme đi khỏi, một phụ nữ bước vào với cậu con trai khoảng ba tuổi. Delaney không cắt tóc cho con nít từ hồi học trường mầm mĩ, nhưng nàng không quên cách thực hiện. Sau nhất cắt đầu tiên, nàng ước gì mình đã quên, cậu bé kéo miếng che bằng nhựa mà nàng tìm thấy trong phòng chứa đồ như thể nàng đang siết cổ nó. Nó gãy giữa, kêu la nặng trĩu và liên tục

hét KHÔNG với nàng. Cắt tóc cho nó thành ra như một trận đấu vật. Nàng chắc rằng nếu có thể trói nó lại và ngồi lên nó, nàng sẽ xong việc một cách nhanh chóng.

“Brandon ngoan nào,” mẹ nó thì thầm ở ghé bên cạnh. “Niềm tự hào của mẹ.”

Hoài nghi, Delaney nhìn chăm chú vào người phụ nữ tự lái chiếc Eddie Bauer và mặc trang phục của REI. Người phụ nữ trông khoảng từ bốn mươi đến bốn mươi lăm tuổi, và khiến Delaney nhớ tới một bài báo nàng đã đọc trong phòng khám rằng đã đặt vấn đề về sự khôn ngoan của bọn trẻ được sinh ra từ trứng già của những người phụ nữ luống tuổi.

“Brandon có muốn một gói hoa quả sấy good-boy không?”

“Không!” sản phẩm từ buồng trứng già cỗi la lên thất thanh.

“Xong,” Delaney nói khi nàng làm xong và giơ hai tay lên trời như một nhà vô địch trong cuộc thi trói bò. Nàng lấy của người phụ nữ mười lăm đô la với hy vọng rằng đến lần sau Brandon sẽ gây tai họa cho Helen. Nàng quét những lọn tóc màu vàng sáng của thằng bé, sau đó treo biển “Đi ăn trưa” và bước đến góc cửa hàng bán thức ăn sẵn gọi món thường lệ, gà tây tấm bột mì. Trong vài tháng, nàng ăn trưa ở đây và đã biết người chủ, Bernard Dalton, cũng khá thân để có thể gọi tên. Bernard gần bốn mươi tuổi và còn độc thân. Anh ta lùn, hói và trông ra vẻ một người đàn ông yêu thích việc nấu nướng của mình. Gương mặt anh ta lúc nào cũng hơi ửng hồng, như thể anh ta khó thở, và hình dạng bờ râu mép màu đen làm anh ta lúc nào cũng có nét như đang cười.

Giờ ăn trưa hồi hả đang từ từ trở nên thông thả khi Delaney bước vào trong nhà hàng. Nhà hàng sực mùi bánh mì, mì ống, và bánh quy sô cô la. Bernard nhìn lên từ quầy tráng miệng, nhưng nhanh chóng hướng mắt sang chỗ khác. Trên mặt anh ta xuất hiện vài thoáng hồng hơn thường lệ.

Anh ta đã nghe. Anh ta đã nghe chuyện và hiển nhiên là tin nó.

Nàng đưa mắt lướt quanh nhà hàng, dừng ở những thực khách khác đang sẫm soi mình, và nàng tự hỏi có bao nhiêu người đã nghe thấy chuyện ngồi lê đôi mách đó. Nàng đột nhiên cảm thấy như bị phơi trần và cố buộc mình bước tới quầy phía trước. “Chào, Bernard,” nàng nói, cố gắng giữ giọng bình thường. “Tôi sẽ lấy một phần gà tây tấm bột mì như thường lệ.”

“Diet Pepsi nữa nhé?” anh hỏi, tiến tới khay thịt.

“Vâng, cảm ơn.” Nàng nhìn chăm chăm vào cái cốc nhỏ “Extra Pennies” gần quầy tính tiền. Nàng tự hỏi không biết cả thị trấn có tin rằng nàng đã làm tình với Nick ở phía trong cửa sổ trước tiệm của nàng hay chẳng. Nàng nghe những tiếng xì xào đằng sau mình và chợt ngại quay lại. Nàng tự hỏi có phải họ đang nói về mình không, hay chỉ là nàng đang hoang tưởng.

Mọi khi nàng thường mang bánh sandwich đến ăn nơi chiếc bàn nhỏ gần cửa sổ, nhưng hôm nay nàng thanh toán tiền thức ăn và vội vàng quay về tiệm thẩm mỹ. Lòng nàng rối bời và nàng phải tự ép mình ăn hết một phần bữa trưa.

Nick. Đám hỗn độn này là lỗi của anh ta. Mỗi khi nàng lo là cảnh giác với anh ta, nàng luôn phải trả giá vì điều đó. Mỗi khi anh ta muốn quyến rũ nàng, nàng luôn đánh mất lòng tự trọng, nếu không thì là quần áo của mình.

Vào lúc hơn hai giờ một chút, nàng có một khách hàng cần tỉa mái tóc đen thẳng, và lúc ba rưỡi thì Steve, anh chàng tài xế lái máy xúc mà nàng gặp ở tiệc mừng Quốc khánh tại nhà Louie và Lisa, bước vào trong tiệm thẩm mỹ, mang theo một dải hơi thu lạnh lẽo. Anh ta mặc áo khoác jean với lần lót bằng lông cừu. Hai má ửng hồng và đôi mắt sáng cùng nụ cười của anh cho thấy rằng anh rất vui sướng được gặp nàng. Delaney mừng vì thấy một gương mặt thân thiện. “Tôi cần cắt tóc,” anh thú nhận.

Chỉ cần nhìn thoáng qua nàng đã ghi nhận tình trạng tóc tai bờm xờm của anh ta. “Chắc chắn là anh cần rồi,” nàng nói và ra hiệu về phía buồng trong. “Treo áo choàng của anh lên và đi vào phía trong nào.”

“Tôi muốn cắt ngắn.” Anh bước theo nàng và chỉ vào một điểm phía trên tai bên phải. “Ngắn đến tầm này. Tôi rất thường xuyên đội mũ trượt tuyết vào mùa đông.”

Delaney hình dung trong đầu một kiểu tóc trông sẽ rất tuyệt với anh ta, và nàng cũng phải dùng đến chiếc kéo của mình. Một kiểu mà mấy tháng nay nàng thèm áp dụng lại đến chết được. Mái tóc của anh ta cần phải được sấy khô vì thế nàng cho anh ngồi lên ghế làm đầu. “Tôi không hay gặp anh lắm nhỉ,” nàng nói khi chải gọn mớ tóc vàng của anh.

“Chúng tôi làm việc cật lực để xong xuôi trước khi tuyết bắt đầu rơi, nhưng bây giờ mọi thứ đã chậm lại.”

“Anh làm việc gì trong mùa đông?” nàng hỏi, và nhấp kéo liên tục.

“Thất nghiệp và đi trượt tuyết,” anh nói át tiếng kéo tanh tách đều đều.

Thất nghiệp và trượt tuyết cũng sẽ hấp dẫn nàng hỏi nàng hai mươi hai tuổi. “Nghe có vẻ hay đấy,” nàng nói, hót ngược lên hai bên theo đường vòng cung và chừa cho tóc dài hơn trên đỉnh đầu của anh ta.

“Đúng thế. Chúng ta nên đi trượt tuyết cùng nhau.”

Nàng cũng sẽ rất thích như vậy, nhưng khu trượt tuyết gần nhất nằm bên ngoài ranh giới thị trấn Truly. “Tôi không biết trượt,” nàng nói dối.

“Vậy nếu tôi ghé qua và đón cô tối nay thì sao? Chúng ta có thể tìm chút gì đó để ăn rồi lái xuống Cascade xem phim.”

Nàng cũng không thể đi tới Cascade. “Tôi không thể.”

“Thế tối mai?”

Nàng giờ kéo trên cao và ngắm anh ta qua tấm gương. Cằm của anh chàng tựa trên ngực và anh nhìn lên nàng qua đôi mắt to xanh thẳm đến mức nàng có thể dong một con thuyền qua đấy. Có thể anh ta cũng không quá trẻ. Có lẽ nàng nên cho anh ta một cơ hội nữa. Sau đó biết đâu nàng sẽ không còn quá cô đơn và dễ bị tấn công bởi tay thối sáo dẫn chuột mang đầy kích thích tố kia. “Chỉ ăn tối thôi,” nàng nói và lại tiếp tục công việc. “Không phim ảnh. Và chúng ta chỉ có thể là bạn.”

Nụ cười của anh chàng vừa có vẻ ngây thơ vừa xảo trá. “Cô có thể sẽ thay đổi ý định đấy.”

“Không đâu.”

“Thế nếu tôi cố giúp cô thay đổi thì sao?”

Nàng cười. “Chỉ khi anh đừng trở nên quá khó chịu vì việc đó.”

“Thỏa thuận thế nhé. Chúng ta sẽ tiến từ từ thôi.”

Trước khi Steve rời đi, nàng cho anh ta số điện thoại nhà. Cho đến bốn rưỡi, nàng có tổng cộng bốn người khách và một cuộc hẹn nhuộm tóc vào buổi chiều hôm sau. Một ngày không đến nỗi tệ hại toàn diện.

Nàng mệt mỏi và muốn ngâm mình thật lâu trong bồn tắm. Còn khoảng nửa tiếng trước khi đóng cửa, nàng ngã người vào ghế với một vài quyển sách dạy bới tóc cho cô dâu. Lễ cưới của Lisa còn không đầy một tháng nữa, và Delaney mong được làm đầu cho bạn mình.

Chuông cửa trước kêu vang, và nàng ngẩng lên khi Louie bước vào. Những đốm đỏ bầm nổi trên má anh như thể anh đã ở bên ngoài suốt ngày, và đôi tay của anh nhét trong túi chiếc áo khoác vải dù. Một nếp nhăn hằn sâu trên trán anh, và chẳng có vẻ gì như là anh đến để cắt tóc.

“Tôi có thể làm gì cho anh, Louie?” Nàng đứng lên và bước ra sau quầy.

Anh quan sát nhanh bên trong tiệm, sau đó dán ánh mắt u ám lên nàng. “Tôi muốn nói chuyện với cô trước khi cô đóng cửa tiệm.”

“Được thôi.” Nàng đặt quyển sách dạy trang điểm xuống và mở ngăn kéo đựng tiền. Nàng cất tiền vào một cái túi Naugahyde màu đen, và khi anh còn chưa nói gì ngay, nàng nhìn lên anh. “Nói đi.”

“Tôi muốn cô tránh xa em trai tôi ra.”

Delaney chớp mắt hai lần và chậm chậm kéo khóa túi. “Ồ,” đó là tất cả những gì nàng có thể thốt ra.

“Chưa đầy một năm nữa là cô đi rồi, nhưng Nick sẽ vẫn sống ở đây. Nó vẫn phải kinh doanh ở đây, và nó sẽ phải sống với những chuyện đôn đại mà cả hai người đã khơi nên.”

“Tôi không định khơi nên cái gì cả.”

“Nhưng cô đã làm.”

Delaney cảm thấy gò má nóng bừng. “Nick đảm bảo với tôi rằng anh ta không quan tâm những gì thiên hạ nói về anh ta.”

“Phải rồi, đó chính là Nick. Nó tuyên bố rất nhiều điều. Một số điều nó cũng đã thực sự làm được như vậy.” Louie dừng lại và gãi gãi mũi. “Nhìn xem, như tôi đã nói, cô sẽ rời khỏi đây trong vòng chưa đầy một năm, nhưng Nick sẽ phải nghe những tin đồn về cô sau khi cô đi. Nó sẽ lại phải quên đi chúng một lần nữa.”

“Một lần nữa?”

“Lần trước khi cô đi khỏi đây, đã có một vài câu chuyện điên rồ về cô và Nick. Những chuyện kiểu đó làm mẹ tôi đau lòng, và tôi nghĩ Nick cũng tổn thương một chút. Mặc dù nó nói không quan tâm, ngoại trừ việc mẹ tôi buồn khổ vì những chuyện đó.”

“Ý của anh có phải là những tin đồn về chuyện tôi có con với Nick?”

“Đúng thế, nhưng đến đoạn phá thai còn tệ hơn.”

Delaney hấp háy mắt. “Phá thai ư?”

“Đừng nói với tôi rằng cô không biết.”

“Không, tôi không biết thật mà.” Nàng nhìn xuống đôi tay mình đang nắm chặt túi tiền. Chuyện đồn đại cũ gây đau đớn và nàng không biết tại sao. Nó không có vẻ như vì nàng quan tâm đến những gì mọi người nghĩ về mình.

“À, một vài người hẳn đã thấy cô ở đâu đó và nhận ra rằng cô không mang thai. Người ta nói cô đã phá thai vì đứa bé là con của Nick. Số khác nghĩ rằng có thể Henry đã bắt cô bỏ nó.”

Ánh mắt nàng đối diện với ánh mắt anh và một vết đau nhỏ bé lạ lùng khơi lên trong trái tim nàng. Nàng không hề mang thai vì thế nàng chẳng biết vì lẽ gì mình lại quan tâm.

“Tôi chưa nghe chuyện đó.”

“Mẹ cô không khi nào kể lại với cô sao? Tôi cứ luôn cho rằng đó có thể là lý do khiến cô không bao giờ về lại đây.”

“Chưa ai từng đề cập đến nó.” Nhưng nàng không ngạc nhiên. Delaney im lặng một lúc trước khi hỏi, “Có ai thực sự tin chuyện đó không?”

“Một vài người.”

Gán cho nàng hành động phá thai do Nick, hoặc bởi Henry bắt nàng phải làm vậy quả là còn hơn cả lãng mạn. Delaney tin vào quyền được lựa chọn của phụ nữ, nhưng nàng không tin rằng một lúc nào đó chính mình lại có thể phá thai. Hiển nhiên không phải vì nàng không còn ưa cha đứa bé, và đặc biệt càng

không phải vì bất cứ điều gì mà Henry có khả năng phải lên tiếng quanh chuyện này. “Thế Nick nghĩ sao?”

Đôi mắt tối sầm của Louie nhìn chăm chăm vào mắt nàng trước khi trả lời. “Nó xử sự theo cách cố hữu của nó. Như thể nó không quan tâm, nhưng nó đã đập Scooter Finley gần chết khi Scooter ngu tới mức nói đến việc đó trước mặt nó.”

Nick hẳn biết rằng nàng không mang đứa con của anh, và nàng sừng sốt vì miệng thế gian có thể khiến anh phiền lòng, chỉ mỗi chuyện đó đã làm anh bực đến nỗi cho Scooter đo ván.

“Và bây giờ, cô quay lại và cả chuỗi tin đồn mới lại dậy lên. Tôi không muốn đám cưới của tôi trở thành lý do cho cô và em trai tôi gây ra thêm điều tiếng.”

“Tôi sẽ không bao giờ làm thế.”

“Tốt, bởi vì tôi muốn Lisa được là trung tâm của sự chú ý.”

“Tôi nghĩ Nick và tôi có thể sẽ tránh mặt nhau trong suốt phần đời còn lại của chúng tôi.”

Louie thọc tay vào túi áo khoác và lôi ra một chùm chìa khóa. “Tôi hy vọng thế. Bằng không, hai người sẽ lại chỉ làm cho nhau đau đớn thôi.”

Delaney không hỏi anh có ý gì khi đưa ra kết luận đó. Nàng chưa bao giờ làm Nick đau đớn. Không thể như thế. Để có thể đau đớn bởi bất cứ điều gì, Nick phải có những cảm xúc như mọi người khác, mà anh ta thì lại không có. Anh sở hữu một con tim bằng đá.

Sau khi Louie rời khỏi, Delaney khóa cửa tiệm, sau đó đứng ở quầy và đọc thêm dăm quyển sách về làm tóc cho lễ cưới sắp tới. Nàng có vài ý tưởng tuyệt vời, nhưng nàng không thể tập trung đủ lâu để hình dung ra những chi tiết quan trọng.

‘Người ta nói cô đã phá thai vì đó là con của Nick. Số khác thì nghĩ rằng có thể Henry bắt cô phải bỏ nó.’ Delaney đặt quyển sách qua một bên và tắt đèn. Những tin đồn cũ rích thật quá đỗi độc địa với ngầm ý rằng cha của Nick đã bắt nàng phá thai bởi vì đứa bé là con của Nick. Nàng tự hỏi không biết loại người kiêu gì mà có thể loan truyền những điều ác nghiệt thế này, và nàng tự hỏi liệu họ có bao giờ cảm thấy hối tiếc hoặc áy náy muốn xin lỗi Nick.

Delaney lấy áo choàng và khóa cửa. Chiếc xe Jeep của Nick đậu kế xe nàng trong bãi đậu xe chật hẹp tối tăm. ‘Nó xử sự theo cách cố hữu. Như thể nó không quan tâm.’

Nàng cố không thắc mắc liệu anh có thực sự bị tổn thương nhiều như Louie đã ám chỉ chẳng. Nàng cố không bận lòng. Sau cái cách mà anh đối xử với nàng hôm trước, nàng hận anh.

Nàng đã bước đến tận cầu thang trước khi xoay người và tiến đến phía sau văn phòng của anh. Nàng gõ cửa ba lần trước khi nó mở ra, và Nick đứng đó trông đáng sợ hơn bao giờ hết trong chiếc áo ấm màu đen. Anh đứng dồn trọng tâm lên một chân và nghiêng đầu qua bên cạnh. Một bên chân mày anh nhướng lên vì ngạc nhiên, nhưng anh không nói gì cả.

Giờ khi anh đứng trước nàng, với ánh đèn từ văn phòng làm việc của anh đang tỏa xuống bãi đỗ xe, Delaney chẳng rõ tại sao nàng lại gõ cửa. Sau chuyện xảy ra hôm qua, thực sự nàng cũng không chắc mình cần nói gì. “Tôi có nghe một chuyện, và tôi tự hỏi liệu...” Nàng ngừng lại và hít một hơi dài. Thần kinh của nàng không ổn định và bụng nàng cảm thấy nôn nao, như thể đã nốc một lượt ba cốc cà phê kem sô cô la kiểu Đức với một ly rượu. Nàng siết chặt hai bàn tay và nhìn xuống ngón cái. Nàng không biết phải bắt đầu từ đâu. “Ai đó đã kể cho tôi nghe một chuyện kinh khủng, và... tôi tự hỏi liệu anh...”

“Được” anh ngắt lời. “Tôi đã nghe hết chuyện vài lần trong ngày hôm nay. Sự thật là, hồi sáng Frank Stuart cứ theo tôi kè kè ở chỗ làm việc để hỏi phải chẳng tôi đã vi phạm điều khoản trong bản di chúc của Henry. Ông ta cũng có thể sẽ hỏi em tương tự.”

Nàng nhìn lên. “Cái gì?”

“Em nói đúng. Bà Vaughn đã kể khắp với mọi người, và hình như bà ta tự thêm mắm dặm muối vào câu chuyện.”

“Ồ.” Nàng cảm thấy đôi gò má nóng bừng và hơi dịch bước sang bên trái tránh khỏi ánh đèn. “Tôi không muốn nói về điều đó. Tôi không khi nào muốn nhắc về chuyện đã xảy ra hôm qua.”

Anh tựa một vai vào gióng cửa và nhìn nàng qua bóng tối. “Vậy em sang đây làm gì?”

“Tôi cũng không biết, nhưng hôm nay tôi nghe được một tin đồn cũ, và tôi muốn hỏi anh về nó.”

“Chuyện gì vậy?”

“Kiểu như là tôi đã có mang khi bỏ đi hồi mười năm trước.”

“Nhưng cả hai chúng ta đều biết không thể có khả năng ấy, đúng không? Nếu không thì tất nhiên khi ấy em đã không còn trinh.”

Nàng bước lùi ra sau một bước, chìm sâu hơn vào chỗ tối. “Tôi nghe đồn rằng tôi đã phá thai bởi vì anh là cha của đứa bé.” Nàng nhìn anh trực diện, và đột nhiên nàng hiểu ra lý do tại sao mình lại gõ cửa. “Tôi rất tiếc, Nick à.”

“Chuyện xảy ra lâu rồi mà.”

“Tôi biết, nhưng tận hôm nay tôi mới nghe lần đầu.” Nàng bước về phía chân cầu thang và đặt một tay lên thanh vịn. “Anh muốn mọi người nghĩ rằng không gì có thể tác động được anh, nhưng tôi nghĩ tin đồn đó đã khiến anh bị

tổn thương hơn mức anh từng thừa nhận. Nếu không, anh đã không đánh Scooter Finely.”

Nick nhíp gót chân và nhét tay vào túi trước. “Scooter là một thằng thô tá, và hẳn làm tôi phát điên.”

Nàng thở dài và nhìn anh qua bờ vai mình. “Tôi chỉ muốn anh biết rằng tôi sẽ chẳng đời nào phá thai, chỉ thế thôi.”

“Sao em nghĩ rằng tôi để ý những gì người ta nói về mình?”

“Có thể anh không quan tâm thật, nhưng mặc cho cách tôi cảm nhận về anh, hoặc là anh cảm nhận về tôi, thì đó vẫn là một kiểu dựng chuyện hết sức tàn nhẫn. Tôi đề là tôi chỉ muốn cho anh hay rằng tôi biết điều này thật hèn hạ và ai đó nên nói lời xin lỗi.” Nàng khoắng tay vào túi áo để tìm chìa khóa và bắt đầu bước lên cầu thang. “Thôi quên đi.” Louie đã lầm. Nick hành xử như thể anh không hề quan tâm bởi vì anh thực sự như thế.

“Delaney.”

“Gì vậy?” Nàng tra chìa vào ổ khóa, sau đó dừng lại với một tay trên nắm đấm cửa.

“Hôm qua tôi đã nói dối em.” Nàng ngoái nhìn qua vai mình, nhưng không thể thấy anh.

“Khi nào cơ?”

“Khi tôi nói rằng em có thể là bất kỳ một ai. Nhắm mắt lại tôi cũng có thể biết đó là em.” Chất giọng trầm trầm của anh thấu qua bóng tối còn đáng sợ hơn cả tiếng thảm thì khi anh nói thêm. “Tôi nhất định biết đó là em, Delaney à.” Rồi tiếng bản lề nghiêng rít cùng tiếng bấm chốt cửa tiếp theo và Delaney biết rằng anh đã đi khỏi.

Nàng rướn người qua lan can, nhưng cánh cửa đã đóng tựa hồ Nick chưa từng đứng đó. Lời anh nói mất hút trong màn đêm như thể chưa bao giờ anh thốt ra.

Khi vào trong nhà, Delaney đá tung giày và đẩy một phần thức ăn đông lạnh Lean Cuisine vào lò vi sóng. Nàng bật ti vi và cố gắng theo dõi tin tức địa phương, nhưng mất một lúc mà nàng vẫn khó tập trung được vào mục dự báo thời tiết. Tâm trí nàng vẫn quay quanh cuộc trò chuyện với Nick. Nàng vẫn nhớ lời anh nói về việc sẽ nhận ra nàng, và nàng tự nhắc mình rằng Nick nguy hiểm hơn nhiều khi anh tỏ ra tử tế.

Nàng lấy đồ ăn tối khỏi lò vi sóng và tự hỏi liệu Frank Stuart có muốn nói chuyện với nàng về vụ xô xao mới nhất chẳng. Cũng hết như mười năm trước, cả thị trấn lại đang xì xào về nàng. Xì xào về nàng và Nick với cuộc mây mưa trên mặt quầy trong tiệm của nàng. Nhưng khác với mười năm trước, nàng không thể trốn được nó. Bây giờ nàng chẳng thể đào thoát.

Trước khi đồng ý với những điều khoản trong di chúc của Henry, nàng đã đi khắp nơi. Nàng luôn luôn được tự do đóng gói đồ đạc và chuyển đi khi tâm trạng đang xáo trộn. Nàng lúc nào cũng kiểm soát được cuộc sống của mình. Nàng đã luôn có mục tiêu. Giờ đây mọi thứ mơ hồ rối rắm và mất kiểm soát. Và dường như Nick Allegrezza là trung tâm của tất cả tình trạng này. Anh là một trong những nguyên nhân lớn nhất khiến cuộc sống của nàng rối tung lên.

Delaney đứng lên và bước vào phòng ngủ. Nàng ước gì có thể trút hết tội lỗi lên đầu Nick. Nàng ước gì có thể hoàn toàn căm ghét anh, nhưng bởi vài nguyên do nào đó, nàng không thể ghét Nick. Anh làm nàng giận dữ hơn bất kỳ ai trong đời nàng, nhưng nàng chưa bao giờ có thể thực sự ghét anh. Cuộc sống của nàng sẽ dễ chịu hơn nhiều nếu nàng làm được việc đó.

Đêm đó khi ngủ mê, nàng lại có thêm một giấc mơ nhanh chóng trở thành ác mộng nữa. Nàng mơ đã đến tháng Sáu và nàng đáp ứng xong các điều khoản trong di chúc của Henry. Cuối cùng nàng đã có thể rời Truly.

Nàng được tự do và rộn ràng vui sướng. Anh nâng tảo ngộ lên người nàng, khiến nàng tắm mình trong ánh sáng chói lọi đến mức nhìn không rõ. Cuối cùng nàng cũng thấy ấm áp và mang một đôi guốc màu tía đẹp chết người. Đời không thể nào đẹp hơn được nữa.

Max xuất hiện trong giấc mơ của nàng, và ông đưa nàng những tờ séc mệnh giá lớn như thể nàng đã thắng cá cược từ nhà cái Publisher's Clearing. Nàng nhét chúng vào ghế trước của chiếc Miata và nhảy vào xe. Với ba triệu đô la bên cạnh, nàng lái ra khỏi thị trấn, tưởng như vừa nhấc được gánh nặng ngàn cân đè trĩu tinh thần, và càng đến gần ranh giới của thị trấn Truly, nàng càng cảm thấy nhẹ nhõm.

Nàng lái xe đến đường ranh giới thị trấn có vẻ phải mất hàng giờ, và ngay khi còn cách tự do chưa đầy một dặm nữa, chiếc Miata của nàng bỗng biến thành một chiếc Matchbox đồ chơi, bỏ nàng trên lề đường với tờ séc đầy tiền kẹp dưới một cánh tay. Delaney nhìn cái xe bé xíu ngay trước mũi chiếc guốc cao gót màu tía và nhún vai như thể những chuyện như thế này vẫn xảy ra suốt. Nàng cho cái xe vào túi để nó không bị trộm mất và tiếp tục bước về phía ranh giới thị trấn. Nhưng mặc cho nàng đi nhanh hay chậm tới mức nào, tấm biển 'Hết địa giới Truly' vẫn còn cách một khoảng trông thấy được. Nàng bắt đầu chạy, nghiêng người sang một bên để cân bằng với sức nặng của tờ séc ba triệu đô la. Tờ séc dần trở nên nặng nề, nhưng nàng không muốn vứt nó lại sau lưng. Nàng chạy cho tới khi hai bên hông đau nhức và nàng không thể di chuyển thêm nữa. Giới hạn của thị trấn vẫn giữ nguyên khoảng cách, và Delaney tin chắc rằng, nàng đã bị kẹt lại ở Truly mãi mãi.

Nàng bật dậy trên giường. Một tiếng thét câm lặng nơi môi nàng. Người nàng đầm mồ hôi và hơi thở dồn dập.

Nàng vừa gặp phải cơn ác mộng tồi tệ nhất trong đời mình.